सभस्मसादित्यादि। सोऽकम्पनोऽरीन् कार्त्स्न्येन भस्मीभूतां १४ सर्गः
स्वकार कार्त्स्न्यायत्योरित्यादिना चसात् कृतान्तवत् यमइव भ॰
दुद्राव पीडितवान् द्वौनद्रुउपतापे तं दृष्ट्वा मारुतिर्हनूमान्
चुक्रोध क्रुद्धः क्रुधल्टयोकोपे महाशिखमतिदीर्घं तालवृक्षञ्च
उत्खातवान् खनुञ्विदारणे हनगमित्युङ्लोपः॥ ८५॥

यमायाकम्पनं तेन निरुवाप महापशुं। वभ्रञ्ज
निहते तस्मिन् शोकोरावणमग्निवत्॥ ८६॥

यमायेत्यादि। तेन तालेन स चाकम्पनं महापशुमिव यमाय ज॰म॰
निरुवाप दत्तवान् निष्पूर्वोवपिर्दाने वर्त्तते तत्र धातोर्यजा
दित्वात्सम्प्रसारणं न भवति अकित्त्वात् अभ्यासस्य लिटि भवत्येव
तस्मिन्निहते शोकोऽग्निरिव रावणं वभ्रञ्ज दग्धवान्॥ ८६॥

यमायेत्यादि। तेन तालवृक्षेण हनूमान् अकम्पनं महापशु भ॰
मिव यमाय निरुवाप दत्तवान् वपौञ्ड्रैमुण्डतन्तुवीजोप्त्योः निःपू
र्वोदाने वर्त्तते व्यथग्रहेति खेर्जिः तस्मिन्नकम्पने निहते सति
शोकोऽग्निरिव रावणं वभ्रञ्ज ददाह भ्रस्जञौशपाके झप्झसो
रिति सस्य दत्वे सुश्चुभिश्चश्चादिति जः भ्रस्जोऽरेणौभर्ज्जवे
त्यस्याप्रवृत्तिपक्षे रूपं॥ ८६॥

स विभ्रेष प्रचुक्षोद दन्तैरोष्ठं चखाद च। प्रगोप
याञ्चकाराशु यत्नेन परितः पुरं॥ ८७॥